

vendelse, ikke har været uvilligt til at tage Sagen under Overvejelse. Jeg maa for Resten tilstaa, jeg ikke finder Svaret klart. Præsterne have faaet det ud af det, at Ministeren „ikke stiller sig afvisende overfor Tanken, i Andragendet, men er“, skrive de, „saa vidt vi forstaa Svaret paa vor Henvendelse, villig til Forhandling derom“. Denne Opfattelse maa naturligvis virke paa alle de mange Mennesker, som komme ind under denne Kategori. Naar man saa ser, hvad Ministeren har svaret, kan man nok sige, at Præsterne kunne faa det ud deraf, men det forekommer mig, at det er knebent nok. Med den højtærede Formands Tilslutning skal jeg oplæse Ministerens Svar. Det lyder saaledes: „I Anledning af Deres Forespørgsel i Skrivelse af Dags Dato om, hvorvidt Ministeriet nu vil være i Stand til at fremsætte Forslag til Imødekommen af det af Den danske Præsteforening i Oktober f. A. til Regering og Rigsdag indgivne Andragende om Erstatning for Tab i Indtægt af Tienden til de Præster, der paa den Tid, Tiendeafløsningen træder i Kraft, sidde i samme Embede, som de var ansatte i inden Tiendelovens Ikrafttræden, skal man tjenstlig meddele Dem, at Ministeriet har haft den paagældende Sag under Prøvelse, men ikke har set sig i Stand til paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger at fremsætte noget Forslag som det nævnte“.

Heraf forekommer det mig at fremgaa, at Præsterne med Rette kunne udlede, at hvis Ministeriet havde det fornødne Materiale til paa Grundlag deraf at dømme om Stillingen, vilde det gerne træde i Forhandling om Sagen. Da det kommer til at dreje sig om Bevillinger, er det klart, at Ministeriet har maattet reservere sig at faa Bevillingsmagtens Tilslutning. Jeg mener altsaa, at Præsteforeningen med Rette har faaet det ud af Svaret, at Ministeriet ikke er uvilligt — det er et ret uskyldigt Udtryk — til at optage en Forhandling om denne Sag, men ikke ser sig i Stand til at stille Forslag paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger. Dertil vil jeg knytte den Bemærkning, at de Oplysninger, Ministeriet maatte mangle, er der ingen, der saa let kan skaffe, som Ministeriet selv. Ministeriet har jo hele Embedsmaskineriet til sin Raadighed og vil ved Hjælp deraf kunne faa at vide, hvor mange Præster, hvor store Beløb, hvor stor Nedgang i Indtægt o. s. v. det drejer sig om. De Oplysninger, der mangle, for at der kan fremsættes Forslag, var Mini-

steriet derfor i Stand til at skaffe sig, og det vil Ministeriet formodentlig ogsaa gøre.

Men naar jeg gaar ud fra den Forudsætning, faar jeg rigtignok ud deraf, at naar Ministeriet ikke desto mindre ikke har kunnet imødekomme Præsterne med at fremsætte Forslag i saa Henseende, er det af Hensyn til Lovgivningsmagten. Derfor er det, at jeg henstiller til Ministeren at klargøre for Tinget, hvad den egentlige Hensigt har været med dette Svar, om det er givet af Hensyn til de Bevillinger, der eventuelt maatte blive nødvendige, eller hvad den egentlige Grund er. I hvert Tilfælde synes dette Svar at hjemle den Opfattelse, at Ministeren selv er af den Formening, at alle de Præster, der have faaet Ansættelse siden Tiendelovens Ikrafttræden, have et Billighedskrav paa at blive hjulpe ved denne Lejlighed. De gøre selv opmærksom paa, at det her drejer sig om nogle Hundredtusinde Kr., som skulde være gaaede tabt i Præstelønningerne paa Grund af Gennemførelsen af den Bestemmelse i Tiendeloven, at Tienden skal udregnes efter en gennemsnitlig Kapitelstakst, som er betydelig lavere end de Kapitelstakster, hvorefter den har været beregnet de sidste Aar. Dette er naturligvis Oplysninger, som Ministeriet er i Stand til at skaffe sig.

I deres Andragende henholde Præsterne sig tillige til, hvad det nuværende ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) som Kultusminister har udtalt med Hensyn til deres Lønningsvilkaar. Ogsaa dette, synes jeg, hjemler dem en naturlig Grund til Henvendelsen. Thi det er en Kendsgerning, som sikkert ikke nogen i dette Ting vil bestride, at en meget stor Del, ja, maaske den allerstørste Del af Præstestanden sidder i overmaade ynkelige økonomiske Kaar. Da der imidlertid foreløbig ikke har vist sig Tilslutning til Andragendet, kan jeg vel ikke opnaa andet ved at tage det op end at faa et Svar fra Kultusministeren om, hvorledes hans Skrivelse til Præsteforeningen skal forstaaes, hvad Grund han har haft til, naar han dog erkender Billighedskravet, ikke at fremsætte Forslag om en Forandring.

J. C. Christensen: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den Indstilling, som det ærede Medlem (Halsted) har gjort om dette Andragende fra Bestyrelsen for Den danske Præsteforening, et Andragende, som jeg har været